

paa Spil, naar Kræfterne omtrent er lige stærke, vil det næsten være umuligt at bruge Valgloven efter dens Forudsætninger, nemlig at hvert Parti stiller op i alle Landets Kredse og gaar ganske alene til Valg. Det vil være næsten umuligt. Kunde da ikke alle Partier have Interesse i at komme til en saadan Ordning, at Repræsentationen blev saa forholdsmæssig, saa retfærdig, at der ikke længere var den allerfjerneste Fristelse for noget Parti til at indgaa Samarbejde med et andet Parti eller andre Partier, idet der nemlig blev sikret, virkelig sikret, alle Partier ligelig forholdsmæssig Repræsentation? Jeg tror, det kunde gøres ad en af de to Veje, jeg her har nævnt, og som har været fremdraget saa ofte; der kunde maaske ogsaa tænkes andre Veje. Jeg henstiller altsaa til Partierne, at de overvejer dette, og jeg kunde ogsaa tænke mig denne Henstilling gjort til Regeringen, den udvidede Regering, baade den gamle, gode Kærne og de nye Ministre, Forhandlingsministrene, som Forsvarsministeren kaldte disse Ministre, der i hvert Fald for en Dels Vedkommende ikke er mindre gode end de andre — jeg skal for øvrigt ikke bryde Borgfreden ved at gaa nærmere ind derpaa. Jeg vil henstille til Regeringen, baade den gamle, gode Kærne og, lad mig kun sige det, den ikke mindre gode, nye Skal, der er føjet til, om ikke dette kunde overvejes, om ikke „Forhandlingsministrene“ kunde træde i Samarbejde med dem, som jeg i et radikalt Blad ser en Minister af den gamle Kærne kalde „Handlingsministrene“ — jeg synes, dette var et godt Ord, og kunde kun ønske, at Virkeligheden maatte komme til at svare til Ordet: at der ud af den Forhandling, som det udvidede Ministerium skal føre, i saa mange Tilfælde som muligt maatte komme Handling, at Forhandlingen ikke maatte forhindre Handlingen — og at naturligvis heller ikke Handlingerne maatte ødelægge Forhandlingen; begge Dele skal jo til. Jeg kunde ønske at henstille til Ministeriet at overveje i hvert Fald det Spørgsmaal, om i Virkeligheden ikke alle Parter og alle Partier og hele Vælgerbefolkningen var tjente med en Valglovsrevision i den Retning, jeg her har antydte.

Paa et andet Punkt vil jeg gerne føje mit Ord til Ord, der allerede er faldet under denne Forhandling, med et Ønske om, at Forhandlingerne maatte føre til Handling. Det er med Hensyn til Sikringsstyrkens Indskrænkning. Jeg vil gerne pege paa et Moment, som, saa vidt

jeg ved, ikke har været fremme før under Forhandlingen, et socialt Moment i denne Sag, som jeg, og jeg tror mange, tillægger megen Betydning. I de første Krigsmaaneder og maaske det første halve Aar var Sikringsstyrken til en vis Grad en Arbejdsløshedsforsikring og følte derfor ikke saa trykkende for hele Erhvervslivet og de enkelte her i Landet; men efterhaanden som der netop under Krigen er blomstret en Højkonjunktur op her i Landet, stiller Forholdene sig ikke saa lidt anderledes, og nu er Stillingen den, at nu vilde det nærmest være til Fordel for Erhvervene, i hvert Fald mange af dem, om der kunde faas noget rigeligere Arbejdskraft. Det er jo saaledes i adskillige Fag, at der ikke kan tilvejebringes den Arbejdskraft, som de i Virkeligheden kunde behøve, og som det vil være meget glædeligt at kunne anvende. Vort Land er inde i en stærk kommerciel og industriel Udvikling, og for saa vidt den er sund eller kan gøres sund, kan jo kun alle glæde sig derover. Der er ogsaa under denne Forhandling talt om, at der oprettes det ene Aktieselskab efter det andet til Skibsbyggeri, men uden at man er sikker paa at kunne faa hverken Materialier eller Arbejdskraft. En Indskrænkning af Sikringsstyrken vilde jo i nogen Grad hjælpe til, at Erhvervene kunde faa noget mere Arbejdskraft, den Arbejdskraft, som de paa mange Punkter behøver i Øjeblikket i Modsætning til de første Krigsmaaneder. Der vil ikke være nogen Fare for, tror jeg, at en Indskrænkning af Sikringsstyrken i Øjeblikket vil forøge Arbejdsløsheden. Men hertil kommer, at vi ogsaa skulde begynde at tænke paa det Øjeblik, da Krigen slutter, og da vilde det være meget uheldigt, om Sikringsstyrken paa en Gang skulde hjemsendes. Der vil jo i de krigsførende Lande indtræde et uhyre vanskeligt Tidspunkt, der maaske vil blive Aarsag til en social Krise, til sociale Kampe, som vi neppe rigtigt kan forestille os, i det Øjeblik, da Millionhærene vender tilbage til Erhvervene, tilmed under en Situation, hvor Kvinder i Hundrettusindvis, ja vel i Millionvis i de store Industrilande er kastede ind paa Arbejdsmarkedet. Der er sagt om denne Verdenskrig, at den er meget mere end en Verdenskrig, at den er en Verdensrevolution, der i sine Virkninger vil vise langt mere dybtgribende og vidtrækkende Følger end hele det sidste Aarhundredes borgerlige Revolutioner tilsammen, og jeg er tilbøjelig til at tro, at der er noget i det,